

Dávno-pradávno v dedinke pod vysokými horami žila žena, ktorá mala dve dcéry. Vlastnú Holenu a nevlastnú Marušku, ktorá jej zostala po nebohom manželovi.

Maruška bola veľmi šikovná. Každý deň pekne upratala chalúpku, pozametala dlážku, všetko poriadila a vždy sa potom postarala aj o domáce zvieratá. Kravičkám nanosila vodu, ovečkám dala seno, sliepočkám nasypala zrno, mačičke naliala do mištičky mliečko a so psíkom sa podelila o to, čo sa zvýšilo z obedu.

Lenivá Holena sa zatiaľ fintila, obliekala si všakovaké parádne šaty a stále sa obzerala v zrkadle, aby zistila, či je naozaj taká krásna, ako si o sebe myslí.

Darmo sa však Holena na svoju tvár v zrkadle dívala raz sprava, raz zľava, jej nevlastná sestra Maruška bola stokrát krajsia než ona.

Hoci Maruška v dome zastala všetku prácu,
matka s Holenou sa k nej správali čoraz horšie.

„Mamo, mali by sme s tou Marušou čosi urobiť,“
ozvala sa raz ráno Holena. „Čo keď k nám do chalupy
príde nejaký mládenec, aby ma požiadal o ruku,
no zbadá Marušu a zaľúbi sa do nej?“

„Máš pravdu, Holenka moja,“ súhlasila matka.
„Musíme sa jej zbaviť! Ale ako?“

Práve sa začal nový rok, vonku vládla
treskúca zima, ked' Holena dostala nápad:
„Maruša, zajtra bude v dedine zábava a ja by
som si chcela šaty ozdobiť voňavými fialkami,
aby som sa chlapcom páčila. Chod' teda do lesa
a nazbieraj mi kytičku fialiek!“

„Ach, sestrička moja, kde ti ja teraz v lese
nájdem fialky? Všetko je pokryté závejmi snehu.“

„Ty mi vari chceš odvrávať?!“ rozzúrila sa
Holena. „Ty nechceš svojej sestre urobiť po vôle?!
No ved' počkaj, poviem to mamičke, tá ti veru
ukáže! Bež po fialky a okamžite!!!“

Čo mala úbohá Maruška robiť?
Vybrala sa teda do hôr len tak, ako bola.
V tenučkej košieľke a bosá.

